

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: a) J. S.

b) Z. S.

oba zastoupeni JUDr. Jaroslavem Barákem,
bytem Návrší 561, Blučina

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno

za účasti: 1. J. D.

2. J. D.

3. R. D.

4. J. D.

5. Ing. P. H.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2020, č. j. JMK 56530/2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 21. 5. 2020 domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2020, č. j. JMK 56530/2020, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru životního prostředí a stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 23. 4. 2019, č. j. OZPSU/10541/2018-SK (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Stavební úřad prvostupňovým rozhodnutím nařídil žalobcům podle § 88 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon z roku 1976“) odstranění stavby: „Voliéra pro chov exotického ptactva“ na pozemku p. č. X, k. ú. B., postavené v rozporu s vydaným stavebním povolením č. j. 3102/95-Su ze dne 30. 4. 1996 pro stavbu: „Přístřešek pro hospodářské nářadí“.
3. Vedle zrušení rozhodnutí žalovaného žalobci v podané žalobě požadují rovněž zrušení prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu.

II. Obsah žaloby

4. Žalobci namítají, že žalovaný ani stavební úřad nevzali při rozhodování o odstranění stavby voliéry v úvahu objektivní skutečnost, že se v místě již nachází stejná stavba – voliéra pro exotické ptactvo. Jde o dlouhodobě postavenou a užívanou stavbu půdorysných rozměrů 11,5 m x 3,5 m přiléhající k rodinnému domu, která byla postavena na základě řádně vydaného stavebního povolení Okresního národního výboru (dále jen „ONV“) Brno-venkov ze dne 30. 12. 1982, č. j. OV UP 2906/82, a zkolaudována v roce 1984 (viz kolaudační rozhodnutí ONV Brno-venkov ze dne 11. 7. 1984, č. j. VÚP/1984/Fri) a od té doby užívána pro chov exotického ptactva. Je zde ve 12 voliérách dlouhodobě chováno 24 různých druhů exotického ptactva v souladu se směrnicemi, ke kterým se opakovaně kladně vyjadřovala Krajská hygienická stanice Jihomoravského kraje (dále jen „KHS“), která nikdy neuvedla, že chov exotického ptactva by porušoval hlukové nebo jiné hygienické směrnice.
5. Žalobci dále rekapitulují, že stavební úřad provedl na základě stížnosti sousedů dne 2. 9. 2004 stavební dohled stavby na pozemku p. č. X, k. ú. B., a zjistil, že se zde nacházejí dvě stavby voliér s drátěnými výlety pro papoušky. Jedna byla zkolaudována (viz výše) a druhá voliéra byla postavena na základě stavebního povolení ze dne 30. 4. 1996, č. j. 3102/95, jako přístřešek pro hospodářské nářadí a nebyla dosud zkolaudována. Stavební úřad vyzval stavebníka [žalobce b)], aby podal žádost o kolaudaci této stavby a požádal o změnu v jejím užívání pro jiný účel. Žalobce b) dne 17. 3. 2005 podal ke stavebnímu úřadu žádost o dodatečné povolení stavby voliéry včetně projektové dokumentace zpracované

autorizovaným inženýrem. Součástí požadované dokumentace bylo souhlasné stanovisko Krajské veterinární správy pro Jihomoravský kraj ze dne 24. 9. 2004. Stavební úřad podle žalobců nepostupoval v souladu s § 111 odst. 3 a § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon z roku 2006“). Stavební úřad vycházel z měření hluku, pro která nejsou stanovována žádná ochranná kritéria. Měření byla prováděna pouze krátkodobě v denní době, kdy již exotické ptactvo bylo vypuštěné v drátěných voliérách. Tímto stavební úřad pouze vycházel vstříc notorickému stěžovateli P. M.

6. Žalobci namítají, že žalovaný neposoudil dlouhodobou nečinnost stavebního úřadu jako porušení ustanovení stavebního zákona o postupu a termínech stavebního řízení. Tím porušil čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje, aby byla věc posouzena bez zbytečných průtahů.
7. Žalobci nesouhlasí se způsobem a vyhodnocením měření hluku ze září 2006. Namítají, že podle nové legislativy hlasové projevy zvířat již nejsou zájmem chráněným orgánem ochrany veřejného zdraví podle zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“). Uvedený zákon neupravuje podmínky ochrany populace před hlasovými projevy zvířat. Pro jeho regulaci nelze použít limity hluku, jak je upravuje nařízení vlády č. 272/2011 Sb. o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 272/2011 Sb.“). Překračování hlukových limitů exotickými ptáky bylo chybně posouzeno jako hlavní příčina pro odstranění stavby, a to zejména pro neměřitelnost a nestanovení limitů tohoto hluku.
8. Žalobci namítají, že stavební úřad ve snaze dostát svým dřívějším rozhodnutím pokračoval v řízení, a to přes sdělení KHS ze dne 11. 4. 2007, č. j. 1766/2007/BM/HOK, že nejsou dány limity pro stanovení hluku způsobovaného exotickým ptactvem. Jeho neměřitelnost se stavební úřad snažil nahradit dalším důvodem, kterým bylo jeho tvrzení, že dle platného územního plánu obce Blučina je stavba situována ve funkční ploše „plocha pro venkovské bydlení“, kde jsou přípustné doplňkové stavby pro chov drobného hospodářského zvířectva, přičemž usoudil, že chov exotických ptáků nelze považovat za chov drobného hospodářského zvířectva, a to i přes to, že se jedná o zájmový chov, který je zde chován od roku 1982 na základě řádně vydaného stavebního povolení ONV ze dne 30. 12. 1982, č. j. OV UP 2906/82, ve stavbě zkolaudované v roce 1984. Žalovaný nedokázal posoudit, že stavební úřad není orgánem určeným k rozhodování, zda je či není zájmový chov exotického ptactva chovem rovným chovu drobného exotického zvířectva, kdy jeho chov je takto v souladu s platnými zákony a předpisy provozován na stovce jiných míst v České republice, ale i dalších státech včetně Evropské unie. Postup stavebního úřadu zdůvodňovaný tím, že nelze chov exotického ptactva považovat za chov drobného domácího zvířectva, byl účelový se snahou odůvodnit neoprávněné nařízení o odstranění stavby.
9. Žalobci rovněž namítají, že žalovaný neposoudil správně a objektivně prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění předmětné stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976. Žalovaný nevycházel a nevyhodnocoval správně všechny skutečnosti a rozhodující doklady a postupy v řízení vedeném stavebním úřadem. Z tohoto nesprávného postupu a vyhodnocování správnosti konání stavebního úřadu nemohlo vyjít jiné než nesprávné žalobou napadené rozhodnutí.

10. Napadeným rozhodnutím žalovaný také porušil práva žalobců jako vlastníků voliéry pro chov exotického ptactva, kteří na svém pozemku dlouhodobě chovají exotické ptactvo jako svoji chovatelskou zálibu, neboť i Ústava České republiky dává v čl. 2 odst. 4 všem občanům právo činit, co není zákonem zakázáno a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Chov exotického ptactva není žádným zákonem zakázán, ani omezován a bez staveb voliér jej nelze realizovat. Toto všem občanům zaručuje i Listina základních práv a svobod v hlavě první čl. 2 odst. 3, když každý může činit, co není zákonem zakázáno a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá, a dle čl. 11 odst. 1 má každý právo vlastnit majetek, vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu. Žalobci opakovaně poukazují na to, že chov exotického ptactva není a nemůže být omezován ani z důvodu, že by zatěžoval životní prostředí nadměrným hlukem, kdy hlasové projevy zvířat již nejsou zájmem chráněným orgánem ochrany veřejného zdraví dle zákona o ochraně veřejného zdraví a pro hlasové projevy zvířat nejsou dány limity hluku.
11. V žalobním bodě, doplněném v podání došlém soudu dne 8. 6. 2020, žalobci vytýkají žalovanému, že neposoudil odvolání z hlediska, podle kterého nepředstavuje odstranění „černé“ stavby nebo „neoprávněné“ stavby sankci, ale opatření, jehož cílem je navrácení území v původní stav, jak to stanovuje náleznost Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2020, sp. zn. I. ÚS 1956/19 (Pozn. v žalobě chybně uvedeno 1956/92.), podle něhož nelze naříditi odstranění stavby v případech, kdy je to zcela zjevně nepřiměřené. Nuance změny charakteru stavby voliéry pro exotické ptactvo, která již na stejném pozemku stojí, je řádně zkolaudována a dlouhodobě užívána, nemůže být srovnávána s rozsáhlými tzv. černými stavbami developerů, na jejichž odstranění (na rozdíl od projednávané věci) nepochybně existuje naléhavý veřejný zájem. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 4. 2004, sp. zn. II. ÚS 482/04, představuje nepřijatelný zásah do ústavně zaručeného práva vlastnit majetek situace, kdy je odstranění stavby zcela nepřiměřeným zásahem. Skutkové okolnosti případu svědčí o zcela marginálním překročení předpisů ze strany vlastníka, kdy v průběhu správního řízení vyjde dodatečně najevo, že práva jiných subjektů nejsou stavbou ve stávající podobě dotčena (míra překročení hluku je neměřitelná a její hodnota není zákonem ani vyhláškou stanovena), případně kdy se stávající územní rozhodnutí stalo obsoletní.

III. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

12. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout, jelikož vznesené námitky považuje za nedůvodné. V písemném vyjádření k žalobě shrnul průběh správního řízení a závěry k nimž dospěl. K námitce, že správní orgány nevzaly v úvahu, že v místě již stejná stavba (voliéra pro exotické ptactvo) existuje a byla povolena, uvedl, že tuto okolnost správní orgány ve svých rozhodnutích zmínily. Dospěly však k závěru, že další rozšiřování takové činnosti, tj. chovu exotického ptactva, nelze v dané lokalitě řadové zástavby rodinných domů akceptovat, a to z důvodu kolize s regulativy platného územního plánu obce Blučina. Navíc stavební úřad vede s žalobci další samostatné správní řízení o odstranění stavby pro zjištěné další rozšíření stávajících voliér v dané lokalitě. K namítané nečinnosti stavebního úřadu žalovaný odkázal na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde je zjištění ohledně této dlouhodobé nečinnosti zmíněno. Jelikož tuto nečinnost stavebního úřadu v průběhu prvoinstančního řízení žádný z účastníků nenamítl, žalovaný nemohl přistoupit k opatření vůči stavebnímu úřadu podle § 80 správního řádu, neboť v této době již nečinnost stavebního úřadu pominula.

13. Osoby zúčastněné na řízení se k žalobě nevyjádřily.

IV. Jednání před krajským soudem

14. Ve věci proběhlo před soudem dne 28. 4. 2022 ústní jednání. V rámci něj účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích. Při rozhodování věci vycházel soud z žalovaným předložených správních spisů, důkazy při jednání prováděny nebyly.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobami k tomu oprávněnými (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou.
16. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že stavebním povolením ze dne 30. 4. 1996, č. j. 3102/95-Su, byla povolena stavba „Přístřešek pro hospodářské náradí“. Současně byl stavebník [žalobce b)] podmínkou č. 4 vázán, že rozsah stavby plyne ze stavební dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a případné změny od projektové dokumentace nesmí být provedeny bez povolení stavebního úřadu.
18. V návaznosti na žádost o kolaudaci uvedené stavby podanou u stavebního úřadu dne 16. 9. 2004, zahájil stavební úřad kolaudační řízení (viz Oznámení o zahájení kolaudačního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 25. 10. 2004, č. j. SÚ 10573/04-Such). Následně stavební úřad rozhodnutím ze dne 17. 1. 2005, č. j. SÚ 10573/04-Such, přerušil kolaudační řízení, neboť při místním šetření konaném dne 19. 11. 2004 zjistil, že původně povolená stavba „přístřešku pro hospodářské náradí“ byla dokončena jako voliéra pro chov exotického ptactva. Nad rámec povolené stavby byla provedena změna vnitřní dispozice, přístavba drátěných voliér a připojení stavby na elektrickou energii. Stavební úřad současně upozornil stavebníka, že bude zahájeno řízení o odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 a výzvou ze dne 17. 1. 2005, č. j. 825/05-Such, vyzval stavebníka, aby v případě, že má zájem na dodatečném povolení výše zmíněné stavby, nejpozději do 31. 3. 2015 předložil stavebnímu úřadu žádost o dodatečné povolení této stavby.
19. Dne 17. 3. 2005 podal stavebník ke stavebnímu úřadu žádost o dodatečné povolení stavby „Voliéry pro chov exotického ptactva“. Stavební úřad řízení přerušil a vyzval stavebníka k doplnění podkladů. K výzvě stavebního úřadu stavebník doplnil mimo jiné souhlasné stanovisko KHS ze dne 19. 7. 2005, č. j. BM-8004/2005-HOK/Bo.
20. Následně stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby „Voliéry pro chov exotického ptactva“ podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 (viz oznámení ze dne 5. 9. 2005, č. j. SÚ 825/05-Such). V rámci řízení o odstranění stavby proběhlo ústní jednání dne 23. 9. 2005, kde bylo dohodnuto, že obec Blučina zajistí kontrolní měření hluku, které bude předloženo KHS k posouzení. Měření proběhlo dne 26. 7. 2006 v časných ranních hodinách (od 5:05 hod. do 6:00 hod.) a v poledne (od 17:00 hod. do 18:20 hod.) –

viz protokol o měření ze dne 25. 9. 2006, č. 0604Z36, vypracovaný akreditovanou laboratoří BP akustika. K žádosti stavebního úřadu KHS v přípisu ze dne 11. 4. 2007, č. j. 1766/2007/BM/HOK/Pla, vyhodnotila výše zmíněný protokol o měření hluku. KHS uvedla, že pro danou lokalitu jsou hygienické limity pro denní dobu 45 dB a pro noční dobu 35 dB. Pokud lze zpěv ptáků (papoušků) ve voliérách považovat za zdroj hluku v souladu s § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, došlo k prokazatelnému překročení hygienických limitů hluku upravených nařízením vlády č. 148/2006 Sb. pro dobu noční o 19,9 dB (kdy výsledná hodnota hluku činila 54,9 dB) a pro dobu denní o 6,8 dB (kdy výsledná hodnota hluku činila 51,8 dB).

21. V řízení o odstranění stavby stavební úřad pokračoval až v roce 2018. Přípisem ze dne 13. 4. 2018, č. j. OZPSU/6098/2018-SK, vyzval stavebníky [žalobce a) a b)] k účasti na kontrolní prohlídce dne 10. 5. 2018. Při této prohlídce bylo zjištěno, že kromě provedení úpravy koncové voliéry na jižní straně došlo k navýšení této voliéry o přibližně 1 m opláštěním drátěnou konstrukcí s polykarbonátem za účelem proletu chovaných ptáků. Dále bylo zjištěno, že v objektu je 15 boxů a v každém z boxů jsou chováni dva dospělí ptáci.
22. V návaznosti na žádost stavebního úřadu o vyjádření k platnosti shora zmíněného závazného stanoviska KHS ze dne 19. 7. 2005 a k vyhodnocení měření hluku ze dne 11. 4. 2007 KHS ve svém přípisu ze dne 20. 8. 2018, č. j. KHSJM 31177/20/2018/BO/Hok, sdělila, že z důvodu změny legislativy zejména v oblasti hluku a vibrací vyhodnocení protokolu o měření hluku ze dne 25. 9. 2006, č. 0604Z36, již není platné. KHS dále uvedla, že dle nyní platné legislativy hlasové projevy zvířat nejsou zájmem chráněným orgánem ochrany veřejného zdraví podle zákona o ochraně veřejného zdraví. Tento zákon neupravuje podmínky ochrany populace a jejich skupin před působením hlasových projevů zvířat. U hlasových projevů zvířat převažuje faktor obecného obtěžování, který nelze kvantifikovat, tedy nelze pro jeho regulaci použít limity hluku, jak je upravuje nařízení vlády č. 272/2011 Sb. Pro informaci KHS také uvedla, že pokud stavební úřad záměr předmětné stavby schválí, závazné stanovisko KHS bude jedním z podkladů pro jeho rozhodnutí, nepochybně však musí posoudit tento záměr i z dalších hledisek, které mu náleží a mezi ně patří např. „pohoda bydlení“. Vzhledem k aktuálně platné legislativě v oblasti ochrany veřejného zdraví a z důvodu stáří závazného stanoviska doporučila KHS jako orgán ochrany veřejného zdraví předložit nově k posouzení dokumentaci pro stavební řízení s tím, že v případě souladu s právními předpisy v oblasti ochrany veřejného zdraví bude vydáno nové stanovisko či vyjádření k řízení podle stavebního zákona.
23. Poté, co stavebníci předložili KHS dokumentaci pro dodatečné povolení stavby „Voliéry pro chov ptactva“, se KHS v přípisu ze dne 1. 10. 2018, č. j. KHSJM 51855/2018/BO/HOK, vyjádřila, že v dané záležitosti není dotčeným orgánem. Daná problematika nespadá do pravomoci orgánu na ochranu veřejného zdraví, protože je nad rámec zájmů chráněných zákonem o ochraně veřejného zdraví. KHS opakovaně upozornila, že dle platné legislativy nejsou hlasové projevy zvířat zájmem chráněným podle zákona o ochraně veřejného zdraví. Tento zákon neupravuje podmínky ochrany populace a jejich skupin před působením hlasových projevů zvířat.
24. Ze správního spisu dále vyplývá, že stavební úřad opakovaně vyzýval stavebníky k doplnění předložené dokumentace stavby tak, aby byla v souladu s požadavky uvedenými v § 18 odst. 1 vyhlášky č. 132/1998 Sb. (viz výzvy k doplnění žádosti ze dne 7. 6. 2018, č. j. OZPSU/10541/2018-SK, a ze dne 29. 8. 2018, č. j. OZPSU/10541/2018-SK)

a že na základě doplnění žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 29. 10. 2018 a souhlasu vlastníka pozemku a stavby, která je předmětem řízení, se stal stavebníkem i žalobce a).

25. Po doplnění podkladů stavební úřad oznámil pokračování v řízení. V oznámení o pokračování řízení ze dne 6. 2. 2019, č. j. OZPSU/10541/2018-SK, stavební úřad vyzval účastníky řízení k uplatnění námitek a dotčené orgány ke sdělení svých stanovisek. Současně stavební úřad stanovil účastníkům řízení lhůtu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí.
26. Námitky proti stavbě uplatnila účastnice řízení paní J. D. v podání doručeném stavebnímu úřadu dne 18. 2. 2019. Poukazovala zejména na opakované stížnosti na hluk z voliér a žádala, aby bylo přihlédnuto k porušování norem hluku, k množství chovaného ptactva i době, po kterou lidé v okolí trpí hlukem, který prokazatelně může poškozovat zdraví spoluobčanů. Stížnosti na křik papoušků ze dne 17. 4. 2003 a ze dne 3. 4. 2018 jakož i korespondence s těmito stížnostmi související jsou součástí spisového materiálu.
27. Stavební úřad následně vydal prvostupňové rozhodnutí o odstranění části stavby (té, jež byla postavena v rozporu se stavebním povolením vydaným pod č. j. 3102/95-Su dne 30. 4. 1996). Stavební úřad dospěl k závěru, že stavba voliéry pro chov exotického ptactva není v souladu s územním plánem obce Blučina. Stavba je situována ve funkční ploše „Plochy venkovského bydlení“, s následující charakteristikou: Plochy pro bydlení s odpovídajícím zázemím užitkových zahrad s chovem drobného hospodářského zvířectva. Přípustné využití stavby pro bydlení v rodinných domech s užitkovými zahradami a doplňkovými stavbami pro chov drobného hospodářského zvířectva v rozsahu pro vlastní potřebu rodiny. Nepřípustné využití: stavby pro chov hospodářských zvířat. Stavební úřad konstatoval, že chov exotických ptáků nelze považovat vysloveně za chov drobného hospodářského zvířectva, byť svými fyzickými parametry se tento živočišný druh drobnému hospodářskému zvířectvu blíží (např. slepice, kačeny apod.). Současně stavební úřad vzal v úvahu i to, že by stavba neměla mít negativní účinky např. v podobě hluku a poukázal na tzv. „pohodu bydlení“. Stavební úřad uzavřel, že po vyhodnocení všech aspektů dané věci a s přihlédnutím k příslušným legislativním a normovým údajům, shledal stavbu chovného zařízení pro exotické ptáky v předmětném území, které má prioritně sloužit k nerušenému bydlení, jako nepřipustnou. Stavební úřad rozhodl o odstranění části stavby postavené nad rámec citovaného stavebního povolení.
28. Proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu podali žalobci odvolání. O odvolání žalobců následně rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
29. Žalovaný shledal, že stavba voliéry je realizována v rozporu s územním plánem obce Blučina. Žalovaný ve shodě se stavebním úřadem konstatoval, že územní plán obce Blučina v dané funkční ploše pro venkovské bydlení umožňuje umisťovat pouze stavby pro bydlení v rodinných domech s užitkovými zahradami, s doplňkovými stavbami pro chov drobného hospodářského zvířectva v rozsahu pro vlastní potřebu rodiny. Jelikož chov exotického ptactva (papoušků) nelze považovat za chov hospodářského zvířectva, nepředstavuje voliéra pro exotické ptactvo doplňkovou stavbu pro chov drobného hospodářského zvířectva, která by byla v dané ploše podle platného územního plánu obce Blučina přípustná. Zadruhé jako nepřipustné využití dané plochy pro venkovské bydlení jsou v regulativech územního plánu obce Blučina uvedeny veškeré stavby a činnosti, jejichž negativní účinky na okolní prostředí překračují nad přípustnou mez limity stanovené v souvisejících právních předpisech, protože funkce bydlení je zde primární, a nelze

připustit takové funkční využití, které by se mohlo dostat do střetu s bydlením, ať již z důvodu hluku, prašnosti apod. Na základě měření hluku bylo zjištěno, že zpěv ptáků (papoušků) umístěných v předmětné stavbě voliéry nevyhovuje přípustným limitům hluku podle příslušných předpisů na ochranu veřejného zdraví ani v denní ani v noční době, a to jak na pozemku žalobců, tak i na sousedních pozemcích a stavbách rodinných domů přilehlé zástavby. Tedy i z hlediska překročení hlukové zátěže, je předmětná stavba v rozporu s platným územním plánem obce Blučina.

30. Uvedené závěry správních orgánů žalobci v podané žalobě zpochybňují.
31. Krajský soud nejprve uvádí, že v dané věci se uplatnilo pravidlo přechodného přetrvávání působnosti stavebního zákona z roku 1976 obsažené v § 190 odst. 1) písm. a) stavebního zákona z roku 2006, podle něhož *řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů, s výjimkou stavebních řízení neukončených v prvním stupni, která se týkají staveb, u nichž podle nové právní úpravy postačí ohlášení; na takové stavby se hledí jako na ohlášené podle tohoto zákona, za ohlášení se v tomto případě považuje žádost o vydání stavebního povolení a za den ohlášení den nabytí účinnosti tohoto zákona*. Žalovaný tak správně řízení o odstranění stavby dokončil podle stavebního zákona z roku 1976 (zejména § 88).
32. Podle § 88 odst. 1 písm. b stavebního zákona z roku 1976 *stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení*.
33. Z výše citované právní úpravy je zřejmé, že odstranění stavby postavené bez povolení nebo v rozporu s ním je možné zabránit, jsou-li splněny podmínky pro to, aby byla stavba dodatečně povolena. V řízení o odstranění stavby se tak v případě podání žádosti o její dodatečné povolení stavební úřad zabývá též posuzováním, zda jsou splněny všechny stanovené podmínky pro případné povolení či nikoliv. Vše se odehrává v jednom řízení, jehož účelem je uvedení právního a skutečného stavu do souladu, výsledkem pak je rozhodnutí o odstranění stavby nebo o jejím dodatečném povolení.
34. Současně z výše uvedené právní konstrukce plyne, že namítaná existence obdobné stavby voliéry pro chov exotického ptactva vybudované a kolaudované v letech 1982 – 1984 na pozemku žalobců, sama o sobě nezakládá automaticky nárok na dodatečné povolení další takové stavby v dané lokalitě. Nelze pominout, že skutkově i právně byla situace stavby první voliéry nesrovnatelná se stavbou nyní přezkoumávanou. Stavba první voliéry byla provedena podle dokumentace ověřené ve stavebním řízení a byly splněny podmínky územního rozhodnutí a stavebního povolení (viz kolaudační rozhodnutí z roku 1984), zatímco stavba druhé voliéry byla nepovoleně realizována namísto původního záměru - „Přístřešek pro hospodářské nářadí“ (viz stavební povolení z roku 1996), s čímž opakovaně vyslovili nesouhlas obyvatelé okolní zástavby. Žalobci si museli být vědomi, že druhou stavbu voliéry zrealizovali v rozporu s vydaným stavebním povolením z roku 1996 a že tedy budou čelit následkům své stavební nekázně.

35. Není pravdou, že by správní orgány existenci v pořadí první voliéry nevzaly v potaz, (viz str. 2 napadeného rozhodnutí a str. 3 prvostupňového rozhodnutí). Nicméně i přes tuto skutečnost považovaly nyní posuzovanou stavbu (v pořadí druhou voliéru) za nežádoucí. Správností tohoto závěru se krajský soud bude zabývat níže.
36. Aby mohlo dojít k dodatečnému povolení předmětné stavby voliéry, museli žalobci prokázat, že daná stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy (§ 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976).
37. Při hodnocení souladu dané stavby s veřejným zájmem správní orgány vycházely z územního plánu obce Blučina platného ke dni vydání rozhodnutí. Mezi účastníky řízení není sporné, že nyní posuzovaná voliéra pro chov exotického ptactva byla vybudována ve funkční ploše „Plochy venkovského bydlení“. Správní orgány uvedly, že v předmětné ploše je jako přípustné využití možno realizovat stavby pro bydlení v rodinných domech s užitkovými zahradami a doplňkovými stavbami pro chov drobného hospodářského zvířectva v rozsahu pro vlastní potřebu rodiny. Pokud jde o nepřípustné využití, pak má citovaný územní plán obsahovat zákaz staveb pro chov hospodářských zvířat (viz str. 4 prvostupňového správního rozhodnutí).
38. Regulativ výslovně uvádějící nepřípustnost využití předmětné funkční plochy, jak byl dovozen správní orgány, soud v obsahu správního spisu nenalezl. Textace územního plánu obce Blučina založená ve správním spisu obsahuje v případě plochy bydlení venkovského typu (BV) údaj, že tyto jsou vymezeny v souladu s § 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. ve znění pozdějších předpisů (kde je zejména vztaženo k projednávané věci uvedeno, že plochy bydlení se obvykle samostatně vymezují za účelem zajištění podmínek pro bydlení v kvalitním prostředí, umožňujícím nerušený a bezpečný pobyt a každodenní rekreaci a relaxaci obyvatel, dostupnost veřejných prostranství a občanského vybavení, přičemž plochy bydlení zahrnují zpravidla pozemky bytových domů, pozemky rodinných domů, pozemky související dopravně technické infrastruktury a pozemky veřejných prostranství). Nicméně z uvedeného odkazu na ust. § 4 citované vyhlášky je zřejmé, že účelem vymezení ploch pro bydlení bylo i v rámci předmětného územního plánu zajištění podmínek pro bydlení v kvalitním prostředí umožňujícím nerušený a bezpečný pobyt a každodenní rekreaci a relaxaci obyvatel. Územní plán potom vymezuje jako přípustné využití „zejména bydlení v rodinných domech, související zeleň, související parkoviště a garáže rodinných domů, související občanské vybavení (např. mateřská škola), související dopravní a technickou infrastrukturu, protože tyto způsoby využití představují komplex vzájemně se doplňujících funkcí, poskytujících v souhrnu podstatu hlavního využití plochy a dále vyjmenované využití s hlavním využitím nekolidující“. Jako nepřípustné využití jsou v rámci územního plánu stanoveny „veškeré stavby a činnosti, jejichž negativní účinky na okolní prostředí překračují nad přípustnou mez limity stanovené v souvisejících právních předpisech, protože funkce bydlení je zde primární, nelze připustit takové funkční využití, které by se mohlo dostat do střetu s bydlením - ať již z důvodu hluku, prašnosti nebo jiné zátěže a je nezbytné tento parametr sledovat ve vymezených zastavitelných plochách, ale zejména při změnách v rámci stávající zástavby, dostavbě proluk, takové využití představují právě vyjmenované činnosti výrobní povahy, zemědělská výroba, nadmístní dopravní infrastruktura“.

39. Z podkladů obsažených ve správním spisu nevyplývá výslovně formulovaný zákaz staveb pro chov hospodářských zvířat, ani v nich není explicitně formulována přípustnost využití stavby pro bydlení v rodinných domech s doplňkovými stavbami pro chov drobného hospodářského zvířectva v rozsahu pro vlastní potřebu rodiny. Striktně vzato z tohoto pohledu neobstojí část argumentace správních orgánů týkající se rozporu předmětné stavby s územním plánem obce Blučina (zejména viz odst. 38 věta první odůvodnění tohoto rozsudku). I pokud by územní plán obsahoval správními orgány dovozované regulativy, ani pak by z uvedeného (bez dalšího) nešlo dovodit zákaz chovu exotického ptactva. Jinou otázkou však je, zda obstojí závěr správních orgánů o rozporu předmětné stavby s územním plánem obce s poukazem na soudem citovaný regulativ týkající se nepřípustnosti využití dané plochy (ten vyplývá z části 1.1. písm. d) odůvodnění územního plánu obce obsaženého ve správním spisu). Jak bylo uvedeno, plochy bydlení jsou obvykle samostatně vymezovány za účelem zajištění podmínek pro bydlení v kvalitním prostředí umožňujícím nerušený a bezpečný pobyt a každodenní rekreaci a relaxaci obyvatel (viz územním plánem citované ust. § 4 vyhl. č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území), přičemž v územním plánu obce je jednoznačně stanoven regulativ nepřípustnosti využití pro stavby a činnosti, které by se mohly dostat do střetu s bydlením z důvodu hluku.
40. V této souvislosti správní orgány dovodily, že existence chovného zařízení pro exotické ptáky je v předmětném území, které má prioritně sloužit k nerušenému bydlení nepřípustné. Kromě regulativu obsaženém v územním plánu poukazovaly též na územním plánem uvedené ust. § 4 posledně citované vyhlášky, na ust. § 1013 občanského zákoníku, kde je stanoveno, že vlastník stavby má především zajistit, aby tzv. imise z věci v jeho vlastnictví nevznikaly v neúnosné míře na pozemek jiného vlastníka, přičemž zakázané jsou imise překračující přiměřenou míru imisí s přehlédnutím k místním poměrům, správní orgány dále odkázaly na otázku pohody bydlení definovanou judikaturou a žalovaný odkázal také na měření hluku z předmětné stavby provedené od měsíce května do měsíce září roku 2006 na objednávku obce Blučina (žalovaný uvedl, že z protokolu o měření vyhotoveného akreditovanou zkušební laboratoří je zřejmé, že hluk - zpěv ptáků - papoušků umístěných v předmětné stavbě ve vztahu k měřenému místu jednoznačně překračuje přípustné limity hluku podle příslušných předpisů na ochranu veřejného zdraví jak na pozemku stavebníků, tak i na sousedních pozemcích a stavbách rodinných domů přilehlé zástavby). Z důvodu uvedené hlukové zátěže je proto předmětná stavba v rozporu s územním plánem obce.
41. S uvedeným závěrem se Krajský soud v Brně ztotožňuje. Z citovaného regulativu územního plánu obce jednoznačně vyplývá nepřípustnost využití dané plochy pro stavby a činnosti, které by se mohly dostat do střetu s bydlením mimo jiné z důvodu hluku. Je tomu tak proto, že plochy bydlení jsou primárně vymezovány za účelem zajištění podmínek pro bydlení v kvalitním prostředí umožňujícím narušený a bezpečný pobyt a každodenní rekreaci a relaxaci obyvatel.
42. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobci namísto řádně povolené stavby přístřešku pro hospodářské nářadí zhotovili voliéry pro chov exotického ptactva, jenž dlouhodobě využívají pro chov papoušků (viz stížnosti sousedů žalobců ze dne 17. 4. 2003, dopis starosty obce ze dne 11. 6. 2003, zápis z ústního jednání a místního šetření v rámci státního stavebního dohledu konaného dne 2. 9. 2004, posudek Krajské veterinární správy pro Jihomoravský kraj ze dne 24. 9. 2004, protokol o kontrolním zjištění veterinární hygieny a ochrany veřejného zdraví ze dne 17. 9. 2004, stanovisko Krajské hygienické

stanice Jihomoravského kraje ze dne 19. 7. 2005, zápis s ústního jednání konaného dne 23. 9. 2005 na Obecním úřadu v Blučině, námitka p. J. D. z 18. 2. 2019, vyjádření p. P. M., p. J. D., p. K. z 20. 6. 2018, protokol z kontrolní prohlídky ze dne 10. 5. 2018 nařízené stavebním úřadem a další). Z posledně citovaného protokolu z kontrolní prohlídky jednoznačně vyplývá zjištění, že stav předmětného objektu se od roku 2005 nezměnil (kromě provedení úpravy koncové voliéry), v objektu jsou chovány 2 kusy dospělých ptáků v každém boxu, kterých je 15 (kakadu). Skutečnost, že v případě předmětné stavby jde o voliéru pro chov exotických ptáků s drátěnými výlety pro papoušky, uvádí sami žalobci v podané žalobě. Vyjádření zástupce žalobců na úvod ústního jednání před Krajským soudem v Brně, že by v předmětném objektu měly být chovány i další druhy exotického ptactva, nebylo v rámci správního ani soudního řízení doposud tvrzeno, nebylo doloženo ani prokázáno.

43. Ve správním spisu je založen protokol o měření hluchnosti v místě stavby vyhotovený na objednávku žalobce s datem a čase měření: 14. 6. 2003 (začátek v 5:15 hodin, časové intervaly po 15 minutách, ukončení po 6:00 hodině ranní), z něhož vyplývá, že přípustný limit hluku 45 dB (A) splňuje pouze místo číslo 2 u plotu nejbližšího souseda. Ostatní místa na pozemku objednatele mají naměřenou hluchnost vyšší a tato hluchnost obtěžuje pak pouze majitele voliéry cizokrajného ptactva v uvedenou měřenou dobu. Ve správním spisu je dále také obsažen protokol o měření hluku vyhotovený zkušební laboratoří akreditovanou Českým institutem pro akreditaci - BP akustika ze září roku 2006, vzniklý na zadání objednávky obce Blučina (jenž tak učinila na základě ústního jednání konaného dne 23. 9. 2005 na Obecním úřadě v Blučině, jehož se účastnilo cca 15 občanů). Z uvedeného protokolu vyplývá, že bylo realizováno měření hluchnosti způsobené zpěvem papoušků umístěných ve voliérách ve dvorní a zadní části pozemku náležejícímu k rodinnému domu na adrese 9. května 565 v obci Blučina. Účelem měření bylo zhodnocení hlukové zátěže nejbližší obytné výstavby, přičemž podle údajů majitelů rodinných domů probíhal v době měření pravidelný cyklus zpěvu ptáků; zpěv papoušků lze považovat za zdroj hluku z provozem v denní i noční době. Měření proběhlo dne 8. 5. 2006 od 6:00 do 6:50 hodin, dne 26. 7. 2006 v době od 5:05 hodin do 6:00 hodin a dne 13. 9. 2006 v době od 17:00 do 18:20 hodin. Podle údajů majitelů rodinných domů se v průběhu měření jednalo o běžný až podprůměrný stav zpěvu papoušků; jednalo se o zdroj hluku v denní a noční době. Z vyhodnocení uvedeného protokolu o měření provedeného Krajskou hygienickou stanicí Jihomoravského kraje dne 11. 4. 2007 vyplývá, že došlo k prokazatelnému překročení hygienických limitů hluku upravených nařízením vlády číslo 148/2006 pro dobu noční o 19,9 dB a pro dobu denní o 6,8 dB.
44. Žalobcům je třeba přisvědčit v námitce vyplývající z dalšího vyjádření Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje ze dne 20. 8. 2018, že hlasové projevy zvířat nejsou zájmem chráněným orgánem ochrany veřejného zdraví podle zákona č. 258/2000 Sb. o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon č. 258/2000 Sb.“), neboť tento zákon neupravuje podmínky ochrany populace a jejich skupin před působením hlasových projevů zvířat; u hlasových projevů zvířat převažuje faktor obecného obtěžování.
45. Při hodnocení souladu předmětné stavby s územním plánem obce Blučina a jeho regulativy týkající se nepřipustného využití dané plochy (jak bylo shora vyloženo), je však třeba mít na mysli, že jako nepřipustné jsou v dané ploše zakázány stavby a činnosti, jejichž negativní činky na okolní prostředí se mohou dostat do střetu s bydlením z důvodu hluku.

Zákon č. 258/2000 Sb. je určen k ochraně veřejného zdraví - zdravotního stavu obyvatelstva. Pokud naměřená hladina hluku provedená akreditovanou zkušební laboratoří zjistila překračování limitů hluku, jenž jsou stanoveny z důvodu ochrany lidského zdraví, je zcela zřejmé, že takovýto zdroj hluku nutně odporuje regulativu stanoveném v územním plánu obce, jenž zakazuje veškeré stavby a činnosti na dané ploše, které by se mohly dostat do střetu s bydlením z důvodu hluku. Úvahu správních orgánů o nesouladu předmětné stavby s územním plánem obce z citovaného důvodu považuje Krajský soud v Brně jako zcela správnou. O nadměrném obtěžování hlukem sousedů svědčí navíc i shora citovaná podání občanů obce a zápis z ústního jednání na Obecním úřadě v Blučině dne 23. 9. 2005.

46. Žalobci se mýlí, pokud argumentují (s odkazem na obecné pravidlo, podle něhož co není zakázáno, je dovoleno, ve smyslu čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod), že stavba voliéry měla být dodatečně povolena proto, že ji žádný zákon nezakazuje. Žalobci pomíjí, že zákaz určitého chování nemusí být v zákoně vyjádřen výslovně, nýbrž může vyplývat z právního předpisu na základě interpretace výslovně dovoleného chování s tím, že jiné chování je nedovolené. To je i případ regulativů územního plánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 9 As 1/2020 – 34).
47. Žalobci tedy neprokázali soulad předmětné stavby s územním plánem obce, jsou staviteli nepovolené stavby, v jejímž důsledku dochází k zakázanému obtěžování okolí hlukem. Proces dodatečného povolování stavby je specifický tím, že předmět rozhodnutí již fyzicky existuje, proto namísto pouze odhadů předpokládaných účinků stavby na okolí musí stavební úřad vycházet za účelem zjištění skutkového stavu věci z reálné situace. Pro účely posouzení souladu stavby se stavebním zákonem, s územním plánem a s obecnými požadavky na výstavbu není rozhodující formální označení stavby nebo její deklarovaný účel, ale skutečné provedení a její faktické užívání zjištěné ohledáním na místě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2014, č. j. 5 As 161/2012 – 36 a stanovisko Veřejného ochránce práv 6211/2013/VOP). Pokud územní plán obce v dané oblasti předmětnou stavbu z důvodu její nepřípustnosti neumožňoval umístit, nejedná se o nepřípustný zásah do vlastnického práva žalobců, nýbrž o omezení vlastnického práva zákonem předvídané, které není v rozporu s ústavním pořádkem (konkrétně čl. 11 Listiny základních práv a svobod).
48. Příléhavý je i odkaz stavebního úřadu na ust. § 1013 občanského zákoníku, neboť hlasový projev zvířete je i nadále hlukem (imisi) vnikající na pozemek jiného vlastníka (souseda), který může v míře nepřiměřené místním poměrům podstatně omezovat užívání pozemku; smyslem řízení o odstranění stavby či řízení o dodatečné povolení stavby je mimo jiné i zabraňovat stavu, kdy by docházelo k porušování citovaného ustanovení občanského zákoníku. Správním orgánům tak nic nebránilo v tom, aby uvažily, zda důsledky předmětné stavby mají za následek zhoršení kvality prostředí ve smyslu regulativu územního plánu obce. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že závěry zkušební laboratoře akreditované Českým institutem pro akreditaci ve věci měření hladiny akustického tlaku (překročení hygienických limitů hluku) je souladné i s opakovanými stížnostmi občanů sousedících se stavbou.
49. Shledaný rozpor způsobu využití předmětné stavby s územním plánem v dané věci již sám o sobě představuje důvod pro nařízení odstranění stavby. Lze totiž jen stěží uvažovat o dobré víře žalobců, kteří stavbu jednak nepostavili v souladu se stavebním povolením,

jednak ji realizovali za výrazně odlišným účelem, kdy namísto přístřešku pro hospodářské nářadí zbudovali voliér pro chov přibližně 30 kusů exotického ptactva. Podle krajského soudu se v dané věci nejednalo o pouhou marginální stavební nekázeň žalobců. S ohledem na uvedené krajský soud nepovažuje zásah do vlastnického práva žalobců způsobený napadeným rozhodnutím za nepřiměřený ve smyslu žalobci odkazovaných nálezů Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2020, sp. zn. I. ÚS 1956/19, a ze dne 8. 4. 2004, sp. zn. II. ÚS 482/02 (dostupných na <http://nalus.usoud.cz>).

50. Soud nemůže přisvědčit žalobcům, že by postup stavebního úřadu byl v rozporu s § 111 odst. 3 a § 129 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006, resp. v rozporu s § 60 odst. 1 a § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976, ze kterých plyne požadavek, aby byla stavba posuzována mimo jiné s ohledem na obecné požadavky na výstavbu, které jsou obsaženy v prováděcích vyhláškách ke stavebnímu zákonu, a dále s ohledem na regulativy stanovené územním plánem. Žalovaný vzal v úvahu veškerá vyjádření a stanoviska dotčených orgánů. Nicméně ze samotné existence kladných stanovisek nelze dovozovat, že předmětná stavba je v daném místě přípustná.
51. Pokud žalobci namítají, že žalovaný jako odvolací orgán při rozhodování nevycházel a nevyhodnocoval správně všechny skutečnosti a rozhodující podklady a postupy v řízení vedeném stavebním úřadem, z čehož nemohlo vzejít jiné, než nesprávné rozhodnutí žalovaného, jedná se o žalobní argumentaci natolik obecnou, že nepředstavuje relevantní rámec soudního přezkumu.
52. Lze tedy shrnout, že se žalobcům nepodařilo prokázat soulad stavby voliéry pro exotické ptactvo s veřejným zájmem, protože stavba není v souladu s platnou územně plánovací dokumentací (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2005, č. j. 3 As 33/2004 - 68, ze dne 21. 5. 2008, č. j. 3 As 11/2008 - 94, ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 46/2009 - 88).
53. Krajský soud dále nesouhlasí s tím, že by byl porušen čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Uvedený článek upravuje možnost ochrany práv dotčených osob u nezávislého soudu, resp. práva účastníků v soudním řízení (mj. právo domáhat se včasné a efektivní ochrany práv před soudem, rovnost všech účastníků soudního řízení atp.). Žalobcům nebylo bráněno v obraně před soudem, o čemž ostatně svědčí jimi podaná žaloba a její projednání zdejším soudem.
54. K námitce žalobců stran nečinnosti stavebního úřadu krajský soud uvádí, že v daném řízení není posuzována nečinnost správních orgánů při vydávání rozhodnutí. Žaloba směřovala proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Proti příp. nečinnosti správních orgánů přitom poskytuje právní úprava efektivní ochranu - viz § 80 správního řádu a § 79 a násl. s. ř. s. Z konstantní judikatury pak vyplývá, že samotné nedodržení lhůty pro vydání správního rozhodnutí nelze považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Příp. nečinnost správního orgánu při vydávání rozhodnutí, resp. nedodržení pořádkových lhůt nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, pro kterou by bylo třeba přistoupit k jeho zrušení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2021, č. j. 7 As 143/2021 - 23, ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 As 295/2018 - 37, ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 - 41 a další). Krajský soud nicméně nad rámec uvedeného poznamenává, že značnou prodlevu mezi zahájením správního řízení a jeho ukončením jistě nelze považovat za žádoucí.

VI. Závěr a náklady řízení

55. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobci před soudem neuspěli (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, však žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu je nelze přiznat.
57. Pokud se jedná o výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení, podle § 60 odst. 5 s. ř. s. platí, že osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných soud může osobě zúčastněné na řízení na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že krajský soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a ani zde nejsou žádné důvody zřetele hodné, nemohly jim vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Krajský soud proto rozhodl tak, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. 4. 2022

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu